

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 25 de gener de 2007

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 17 de gener del 2005 la representació processal de la Sra. S.I.S. va formular demanda en reclamació de la suma de 1.121,04 euros contra la Sra. C.D. i contra la A. SA, import dels danys que va patir el vehicle de la seva mandant com a conseqüència de l'accident de circulació que va tenir lloc el dia 4 de juny del 2003 quan van xocar el vehicle marca Renault model Kangoo, matrícula AND-D2816, propietat de la demandant, i el turisme marca Peugeot, model 106 matrícula francesa 9307KB82 conduït per la Sra. C.D. i assegurat a la companyia francesa A.M.I. que va delegar la gestió i tramitació del sinistre a la demandada, accident que, segons el seu parer, calia imputar a la Sra. C.D..

II.- La representació processal de la A. SA va contestar a la demanda en data 2 de febrer del 2006 al·legant la prescripció de l'acció en haver transcorregut més d'un any entre la data de producció del sinistre i la presentació de la demanda, sol·licitant per aquest motiu la seva desestimació i la imposició de les costes a l'adversa.

III.- L'Hble. Batlle va dictar Sentència el 9 de febrer del 2006 desestimant la demanda, absolent als defenents de les pretensions de l'adversa i condemnant a

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

l'agent a satisfer als demandats les costes judicials per entendre prescrita l'acció.

IV.- En data 23 d'octubre del 2006 la representació processal de la Sra. S.I.S. formula recurs contra la Sentència d'instància i, pels arguments continguts en les seves conclusions, demana la seva revocació, estimant les peticions de la demanda i condemnant als demandats al pagament de les costes judicials.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI.

FONAMENTS DE DRET

I.- El greuge principal que al·lega la part recurrent és que la Sentència d'instància no entén interrompuda la prescripció per les nombroses reclamacions extrajudicials que posaven de relleu que la Sra. S.I.S. mai va fer deixadesa del seu dret.

Malgrat els arguments de la recurrent cal destacar que aquesta Sala ha estimat reiteradament que, d'acord amb el Dret romà vigent al Principat i amb la jurisprudència dels Tribunals andorrans, el termini de prescripció sols s'interromp per reconeixement del deute per part del deutor (Codi 7,39,7-5) o per reclamació judicial (Codi 7,39,7-1). És cert que una Sentència de 30 de novembre del 2000 entén que la reclamació extrajudicial havia interromput la prescripció en un supòsit en què la demanda es va presentar en un termini molt breu una vegada transcorregut l'any del què disposava per fer-ho. No obstant, en contra de la decisió d'una Sentència fonamentada en un criteri d'equitat, és unànime la jurisprudència secular i reiterada dels Tribunals andorrans en considerar la vigència de la norma romana. En aquest sentit cal enumerar, a tall d'exemple, les Sentències d'aquesta Sala de 19 de juny, 17 de juliol i 13 de novembre del 2003 i 11 de maig del 2006 que no consideren interrompuda la prescripció per una reclamació extrajudicial, a menys que la reacció del demandat davant d'ella pogués interpretar-se com un reconeixement implícit del deute.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

En el cas present, és cert que consten a les actuacions nombroses reclamacions i respostes de la demandada que mostren que la companyia asseguradora va acceptar la tramitació del sinistre, però en cap d'elles es reconeix la responsabilitat de l'assegurat en la producció del sinistre i per tant l'existència d'un deute. Com destaca l'Hble. Batlle, el que posen de relleu aquestes cartes és que la part agent coneixia la identitat de la causant del sinistre, la de la seva companyia asseguradora i la de la companyia que tramitava l'afer des d'Andorra, de tal manera que era perfectament factible interposar la demanda dins de termini. D'altra banda, les cartes que consten a les actuacions posen de relleu també que l'asseguradora de la Sra. S.I.S. era conscient de que finalitzava el termini per interposar l'acció (folis 9,15 i 19).

II.- Al·lega igualment la recurrent que cal revocar la Sentència d'instància en el sentit de no imposar-li les costes de la instància, ja que no ha actuat amb temeritat, no obstant el criteri de temeritat no és decisiu a l'hora d'imposar les costes del procediment i no es veuen en aquest litigi motius per modificar el criteri del venciment objectiu quan totes les Sentències d'aquesta Sala a partir de l'any 2003 han desestimat la interrupció del termini de prescripció per reclamació extrajudicial.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. S.I.S. contra la Sentència dictada per l'Hble. Batlle en data 9 de febrer del 2006 que CONFIRMEM íntegrament, imposant les costes d'aquesta alçada a la part recurrent.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-